

CEI JUSTIN CRONIN DOISPREZECE

Traducere din limba engleză

ANDREEA FLORESCU

JUSTIN CRONIN s-a născut în New England în 1968. A studiat la Harvard. A ținut cursuri de scriere creativă la La Salle University din Philadelphia până în 2003 și a predat literatură engleză la Rice University. Primul său roman, *Mary and O'Neil* (2001), a câștigat PEN/Hemingway Award și Premiul Stephen Crane. Romanul *The Passage (Transformarea – Nemira, 2017)* din 2010 s-a bucurat de un real succes în rândul cititorilor și a devenit repede bestseller *New York Times*. Seria omonimă a continuat cu *The Twelve (Cei Doisprezece – Nemira, 2019)* și *The City of Mirrors* (2016), în pregătire la Editura Nemira.

NEMIRA

*Orfelinatul Ordinul Surorilor,
Kerrville, Texas*

Mai târziu, după cină și rugăciunea de seară – și după baie, dacă era seara de baie – și după ultimele rugăminți cu care se încheia ziua (*Te rugăm, soră, nu putem să mai stăm puțin? Te rugăm, ne mai spui o poveste?*), după ce copiii adormeau în sfârșit și totul se cufunda în liniște, Amy veghea asupra lor. Nu era nicio regulă care s-o împiedice. Surorile se obișnuiseră cu peregrinările ei nocturne. Întocmai ca o nălucă se strecura în liniște din încăpere în încăpere, umblând de-a lungul pătuțurilor în care se odihneau copiii, somnul tihnit citindu-li-se atât pe chip, cât și în destinderea încrezătoare a trupurilor. Cei mai marișori dintre ei aveau treisprezece ani, în pragul adolescenței, iar cei mai mici erau doar niște bebeluși. Fiecare avea povestea lui și toate erau la fel de triste. Mulți fuseseră duși la orfelinat de către părinții care nu puteau plăti taxele, alții fuseseră victimele unor circumstanțe mult mai crude: mame care muriseră la naștere ori care nu erau măritate și nu puteau astfel să îndure rușinea; tați care dispăruseră în adâncurile întunecate ale orașului ori fuseseră duși dincolo de zid. Originea copiilor varia, totuși destinul lor părea să fie același.

Fetele intrau în ordin, dedicându-și restul zilelor rugăciunii, contemplării și îngrijirii celorlalți copii, după cum fuseseră și ele, în vreme ce băieții deveneau soldați, membri ai Forțelor Expediționare, depunând un jurământ la fel de strict.

Și totuși, în visele lor erau copii încă, se gândi Amy. Însăși copilăria ei era o amintire îndepărtată, o ciudățenie a istoriei, dar, pe când îi privea pe copii dormind, visele fluturându-le jucăușe pe sub pleoapele închise, îl simți mai aproape: acel timp când ea însăși era doar o fărâma de om pe acest pământ, neavând habar despre ce o aștepta mai departe, despre această călătorie mult prea lungă a vieții ei. Simțea timpul ca pe o vastitate interioară, prea mulți ani ca să-i mai poată diferenția unul de altul. Sau poate că acesta era motivul pentru care rătăcea printre ei: ca să-și aducă aminte.

Ultimul pat îl păstrase pentru Caleb, fiindcă el avea s-o aștepte. Bebelușul Caleb, cu toate că nu mai era deloc un bebeluș, ci un băiețel de cinci ani, curios și energic ca toți copiii, plin de surprize, umor și adevăr neașteptat. De la mama lui moștenise înălțimea, pomeții sculptați și tenul măsliniu al clanului ei; de la tată, privirea hotărâtă, curiozitatea nemăsurată și o coamă neagră și aspră, tunsă scurt, care în limbajul familiar al Coloniei era cunoscut drept „părul Jaxonilor“. Un amalgam, ca un puzzle alcătuit din piesele tribului său. În ochii lui, Amy îi vedea pe ei. El era Mausami, era Theo, era el însuși.

- Povestește-mi despre ei.

În fiecare seară, același ritual. Era ca și cum băiatul nu putea adormi fără să re trăiască acel trecut de care nu-și amintea nimic. Amy se așeză ca de obicei pe marginea pătuțului său. Pe sub pături, forma trupușorului firav al băiatului abia își făcea simțită prezența; de jur împrejurul lor, douăzeci de copii adormiți, un cor al tăcerii.

- Ei bine, începu ea, să vedem. Mama ta era o femeie foarte frumoasă.

- O războinică.

- Da, răspunse Amy zâmbind, o războinică frumoasă. Își purta părul lung și negru într-o coadă împletită, ca de războinice.

- Ca să-și poată folosi arcul.

- Întocmai. Dar, mai presus de toate, era foarte îndârjită. Știi ce înseamnă îndârjită? Ți-am spus și înainte.

- Încăpățânată?

- Da, dar într-un sens bun. Dacă-ți spun să-ți speli mâinile înainte de culcare și tu nu o faci, asta nu e de bine. Asta e tipul rău de încăpățânare. Dar mama ta nu făcea decât ce credea ea că este corect.

- Și de-asta m-a făcut pe mine, a zis el, concentrându-se la cuvinte. Pentru că... era corect să aducă pe lume o rază de lumină.

- Bun, îți amintești. Să nu uiți niciodată că ești o rază de lumină, Caleb.

O caldă fericire învălui atunci chipul băiatului.

- Acum spune-mi despre Theo, tatăl meu.

- Despre tatăl tău?

- *Te rooog.*

- Bine, atunci, acceptă ea râzând. Despre tatăl tău. Mai întâi de toate, era un bărbat curajos. Foarte curajos. A iubit-o mult pe mama ta.

- Dar trist.

- Da, era trist. Dar, vezi tu, asta îl făcea să fie atât de curajos. Căci a făcut cel mai curajos lucru dintre toate. Știi care e?

- A sperat.

- Da, a sperat, atunci când nu mai avea niciun motiv s-o facă. Să ții minte și asta. Se aplecă deasupra lui și îl sărută pe frunte, umedă de la transpirația lui de copil. S-a făcut târziu, e timpul să te culci. Mâine e o nouă zi.

- M-au... iubit?

Amy fu surprinsă. Nu de întrebarea în sine - care-i mai fusese pusă cu nenumărate ocazii, căutând aprobare -, ci de tonul lui nesigur.

- Firește că te-au iubit, Caleb, ți-am spus-o de atâtea ori. Te-au iubit foarte, foarte mult. Și încă te iubesc.

- Pentru că sunt în rai.

- Întocmai.

– Unde o să fim cu toții împreună, în vecii vecilor. Acolo unde se duc sufletele. Și-a întors privirea o clipă, apoi a continuat: Se spune că ești foarte bătrână.

– Cine spune asta, Caleb?

– Nu știu. Înfășurat în coconul lui de pături, băiatul a ridicat din umeri. Toată lumea. Celelalte surori. Le-am auzit vorbind.

Nu se mai lovise de problema asta până acum. Din câte știa Amy, sora Peg era singura care cunoștea povestea.

– Ei bine, spuse ea, adunându-se, sunt mai bătrână decât tine, asta e sigur. Destul de bătrână cât să-ți spun că e timpul să te culci.

– Îi văd uneori.

Replica băiatului o luă pe nepregătite.

– Cum îi vezi, Caleb?

Însă băiatul nu se uita la ea; privirea îi era întoarsă înăuntrul său.

– Noaptea, când dorm.

– Când visezi, vrei să spui.

Băiatul nu-i răspunse. Ea îi atinse brațul prin pături.

– E în regulă, Caleb. Îmi spui când te simți pregătit.

– Nu e chiar așa. Nu e ca un vis, îi spuse el, întorcând din nou privirea asupra ei. Te văd și pe tine, Amy.

– Pe mine?

– Dar ești diferită. Nu cum ești acum.

Ea așteptă ca el să continue, însă băiatul nu o făcu.

– În ce fel diferită?

– Mi-e dor de ei, spuse băiatul.

Ea încuviință din cap, mulțumindu-se să lase chestiunea deoparte.

– Știu că ți-e dor. Dar o să-i vezi din nou. Până atunci însă mă ai pe mine. Îl ai pe unchiul Peter. O să se întoarcă și el cât de curând.

– E în... *ec-speditii*.

O licărire de hotărâre aprinse chipul băiatului.

– Când o să mă fac mare, vreau să fiu soldat ca unchiul Peter.

Amy îl sărută încă o dată pe frunte.

– Dacă asta vrei, asta o să te faci. Acum, la culcare!

– Amy?

– Da, Caleb?

– Pe tine te-a iubit cineva așa?

Stând pe marginea patului băiatului, simți cum o învăluie un noian de amintiri. O noapte de primăvară, un carusel în mișcare, gust de vată de zahăr, un lac, o cabană în pădure, senzația unei mâini mari care o ține pe a ei. Glasul îi fu înecat de lacrimi.

– Cred că da. Sper că da.

– Dar unchiul Peter?

Ea se încruntă, nedumerită.

– Ce te face să întrebi una ca asta, Caleb?

– Nu știu. Ridică încă o dată din umeri, ușor stânjenit. Felul în care se uită la tine. Zâmbește de fiecare dată.

– Ei! făcu ea, încercând din răspuț să nu se trădeze prin nimic, dar oare chiar nu simțea nimic? Eu zic că zâmbește pentru că e fericit să te vadă. Acum te culci, îmi promiți?

El îi aruncă o privire serioasă.

– Promit.

Afară, luminile străluceau: nu cu aceeași putere cum o făceau în Colonie – Kerville era mult prea mare ca să se poată una ca asta –, ci mai degrabă cu paloarea unui amurg, aprins la capete de o coroană de stele. Amy se furișă în curte, rămânând la adăpostul umbrelor. Văzu scara de la baza zidului. Nu făcu niciun efort să-și ascundă urcușul; odată ajunsă sus, fu întâmpinată de un paznic, un bărbat de vârstă mijlocie, lat în umeri, cu o pușcă la piept.

– Ce crezi că faci?

Însă nu apucă să spună mai multe. Pe când somnul îl învăluia, Amy îi lăsă ușor trupul pe meterez, sprijinindu-l de balustradă, cu pușca pe piept. La trezire, nu avea să-și amintească de ea decât vag, ca prin ceață. O fată? Una dintre surori, îmbrăcată cu rasa cenușie și aspră a ordinului? Și poate că nu avea să se trezească singur, ci unul dintre tovarășii lui l-ar fi luat de-acolo, fiindcă adormise în timpul serviciului. Câteva zile în împrejurire, dar nimic serios și, în orice caz, nimeni nu l-ar fi crezut.

Își croi drum de-a lungul meterezului până la postul de observație, acum liber. Paznicii treceau pe acolo la fiecare zece minute; atât avea la dispoziție. Razele de lumină se revărsau pe pământ ca un lichid strălucitor. Amy închise ochii, își eliberă mintea și își îndreptă gândurile în afară, trimițându-le departe, dincolo de câmp.

– Veniți la mine!

– Veniți la mine veniți la mine veniți la mine!

Și au venit, alunecând prin întuneric. Mai întâi unul, apoi un altul și altul, formând un grup luminos, ale cărui capete se pierdeau în umbră. Iar în mintea ei auzea vocile, aceleași voci, vocile și întrebarea:

Cine sunt eu?

Ea aștepta.

Cine sunt eu cine sunt eu cine sunt eu?

Ce dor îi mai fusese lui Amy de el. De Wolgast, cel care o iubise. Unde ești? spuse ea în gând, cu inima mistuită de singurătate, căci noapte de noapte, în timp ce această nouă senzație începea să crească înăuntrul ei, îi simțea absența din ce în ce mai adânc. De ce m-ai lăsat singură? Însă Wolgast nu era pe nicăieri, nici în vânt, nici pe cer, nici în sunetul scos de pământul care se-nvârtea ușor. Bărbatul care fusese era pierdut pe veci.

Cine sunt eu cine sunt eu cine sunt eu cine sunt eu cine sunt eu cine sunt eu?

Așteptă cât putu de mult. Minutele se scurgeau. Apoi, zgomot de pași pe metereze, venind din ce în ce mai aproape: paznicul.

– Voi sunteți eu, le-a spus ea. Voi sunteți eu. Acum duceți-vă! Iar ei se împrăștiară în beznă.

2

La șaptezeci și șase de mile sud de Roswell,

New Mexico

Într-o seară caldă de septembrie, la multe mile depărtare de casă, locotenent Alicia Donadio – Alicia Tăișurilor, Noua Armă, fiica adoptivă a marelui Niles Coffee și trăgător în Forțele Expediționare Secunde ale Armatei Republicii Texas, care depusesese jurământul – se trezi cu gustul sângelui purtat de vânt.

Avea douăzeci și șapte de ani, 1,70 înălțime, era lată în șolduri și în umeri și își purta părul roșu tuns aproape zero. Ochii ei, care cândva fuseseră albaștri, aveau acum o strălucire portocalie, ca doi tăciuni aprinși. Ducea cu ea doar strictul necesar, nimic de prisos. În picioare avea sandale din fâșii de pânză, legate cu șnur de cauciuc vulcanizat; pantalonii de blugi se subțiaseră în genunchi și la posterior; jerseul de bumbac avea mânecile tăiate, ca să nu o încetinească. Încrucșate pe piept, două centuri de piele cu șase cuțite în teacă, semnul după care o recunoșteai; în spate, legată cu o funie zdravănă din cânepă, arbaleta. Un Browning semiautomat de calibru .45, cu o capacitate de nouă gloanțe, arma pe care o folosea doar la nevoie, era prins la coapsă.

Opt cu unu era vorba. Opt pentru Virali, unu pentru tine. Opt cu unu și adio.

Orășelul se numea Carlsbad. Anii își făcuseră treaba, curățându-l lună ca o mătură uriașă. Dar încă mai erau clădiri rămase în picioare: schelete de case, hambare mâncate de rugină, ruine clare ale trecerii timpului. Își petrecuse restul zilei odihnindu-se la umbra și trezindu-se în zori ca să vâneze. Prinsese iepurile cu arbaleta, o săgeată drept prin gât, apoi îl jupuisese și îl fripse deasupra unui foc de măcăciuni, alegându-i carnea ațoasă de pe picioarele din spate, în timp ce focul trosnea dedesubt.

Nu se grăbea.

Era o femeie a regulilor, a ritualurilor. Nu avea de gând să-i ucidă pe Virali în somn. Nu avea să folosească pistolul, dacă putea evita acest lucru; pistoalele erau zgomotoase, imprecise și nedemne de o asemenea misiune. Prefera să-i răpună cu pumnalul, iute, sau cu arbaleta, curat și fără regrete, dar întotdeauna cu un gând de binecuvântare pentru ei. Le spunea: „Vă trimit acasă, fraților și soroților, vă eliberez din această închisoare a existenței voastre.“ Iar după ce îi omora și își scotea arma din lăcașul ei letal, ducea plăseaua pumnalului la frunte, apoi la piept – la cap și la inimă –, asigurând izbăvirea acelor suflete cu speranța că, atunci când va veni timpul, curajul nu o va părăsi și că ea însăși va fi izbăvită.

Așteptă căderea nopții, înăbuși flăcările focului și porni la drum.

Zile în șir merse de-a lungul unei câmpii late de arbuști pitici. La sud și la vest se înălța conturul umbrit al munților, ca niște umeri ce se ridicau din valea de dedesubt. Dacă Alicia ar fi văzut vreodată marea, poate că asta ar fi gândit despre locul acela, că semăna cu marea. Cu fundul unui ocean imens, iar munții, cu ale lor peșteri scobite și încremeniți în timp, cu rămășițele unei uriașe bariere de corali dintr-o perioadă când monștri de neînchipuit străbăteau pământul și apele.

Unde sunteți în seara asta? se întreabă ea în gând. Unde vă ascundeți, frați și surori de sânge?

Era o femeie care trăise trei vieți, două dinainte și una după. În prima de dinainte, fusese doar o fetiță. Lumea era doar o

învălmășeală de siluete și de lumini pâlpâitoare, flutura înăuntrul ei așa cum vântul îi flutura prin păr, fără să-i spună nimic. Avea opt ani în noaptea când colonelul o duse în afara zidurilor și o lăsase de una singură, neavând nici măcar un cuțit cu care să se apere. Ea stătuse la rădăcina unui copac și plânsese toată noaptea, iar razele soarelui o găsiră de dimineață diferită, schimbată; o cu totul altă fată. Ai văzut? o întrebase colonelul, îngunhând dinaintea ei în praful unde stătea. Nu o luase în brațe ca s-o liniștească, ci o privise drept în față, ca pe un soldat. Înțelege acum? Iar ea înțelese. Viața ei, întâmplarea care era propria-i existență, nu însemna nimic; renunțase la tot. În aceeași zi depusese jurământul.

Însă asta se întâmplase acum multă vreme. Fusese un copil, apoi devenise femeie, dar pe urmă? A treia Alicia, Noua Armă, nici Viral, nici om, o combinație între cele două. Un amestec, un compus, o ființă divizată. Umbla printre Virali ca un spirit nevăzut, era unul dintre ei, și totuși nu, o fantomă a fantomelor lor. Prin venele ei trecea virusul, ținut însă în frâu de un al doilea, cel de la Amy, Fata de Nicăieri; dintre cele douăsprezece fiole luate din laboratorul din Colorado, restul fiind distruse chiar de Amy, azvârlite în foc. Sângele lui Amy îi salvase viața, și totuși, pe de altă parte, nu. Îi dăduse naștere locotenentului Alicia Donadio, trăgător în Forțele Expediționare Secunde, o creatură care nu mai avea pereche pe lume.

Multe, foarte multe fuseseră dățile când Alicia însăși nu ar fi putut spune cu precizie ce anume era.

Ajunse în dreptul unui adăpost. O chestie ciuruită, plină de găuri, pe jumătate îngropată în nisip, cu un acoperiș din metal care stătea pieziș.

Simți... ceva.

Lucru care era ciudat, căci nu i se mai întâmplase niciodată. Virusul nu-i dăduse și această putere, motiv pentru care Alicia era singură. Alicia era yangul, iar Amy yinul, dotată cu forța fizică și viteza Viralilor, însă lăsată pe dinafara acelei rețele care-i ținea laolaltă, care le conecta gândurile.

Și totuși, nu simțise ea ceva? Nu-i simțise pe ei? O furnicătură la baza craniului, iar în minte un foșnet ușor, abia deslușit, care-i șoptea:

Cine sunt eu? Cine sunt eu cine sunt eu cine sunt eu...?

Erau trei. Toate fuseseră femei cândva. Ba chiar mai mult de atât: Alicia simțea – cum era posibil una ca asta? – că în fiecare dintre ele zăcea un singur filon al amintirilor. O mână care închi-dea o fereastră și zgomotul ploii. O pasăre frumos colorată cântând într-o colivie. O cameră întunecată văzută din ușă și doi copii mici, un băiat și o fată, care dormeau în paturile lor. Alicia capta aceste viziuni de parcă ar fi fost ale ei, cu imaginile, sunetele, mirosurile și emoțiile lor, un melanj de existență pură, ca trei flăcărui ce pâlpâiau înăuntrul ei. Preț de o clipă, rămase încremenită, mută din pricina lor, aceste amintiri ale unei lumi pierdute pe vecie. Lumea Vremii Dinainte.

Dar mai era ceva. Un giulgiu al întunericului, nesfârșit și nemilos, învăluia fiecare dintre aceste amintiri. Alicia se cutremură până în adâncul ei. Se întrebă ce anume era acesta, dar apoi își dădu seama: era visul celui numit Martínez. Julio Martínez din El Paso, Texas, al zecelea dintre Cei Doisprezece, condamnat la moarte pentru uciderea unui ofițer de poliție. Același pe care îl caută Alicia.

În visul lui, Martínez viola la nesfârșit o femeie pe nume Louise – numele îi era scris cu litere de mână pe buzunarul bluzei femeii – în timp ce o strangula cu un cablu electric.

Ușa hambarului atârna într-una dintre balamalele ei ruginite. Era prea aproape: Alicia ar fi preferat să aibă mai mult loc, mai ales că erau trei. S-a strecurat mai aproape, urmând cu privirea vârful săgeții ei și trăgând apoi în hambar.

Doi dintre Virali erau atârnați cu capul în jos de grinzi, al treilea stătea ghemuit într-un colț, molfăind cu zgomot o bucată de carne. Doar ce se ospătaseră dintr-o antilopă; rămășițele ei zăceau împrăștiate pe podea, smocuri de blană, fragmente de oase și fâșii de piele. În moleșeala de după ospăț, Viralii nici nu băgaseră de seamă că intrase.

– Seară bună, doamnelor!

Îl dădu gata cu arbaleta pe cel dintâi care stătea agățat de grinzi. O bufnitură, urmată de un scâncet, înăbușit degrabă, iar trupul i se prăbuși la podea. Ceilalți doi intraseră acum în alertă; cel de-al doilea se desprinsese de pe grindă și, cu genunchii la piept, se rostogoli în cădere și ateriză cu spatele pe picioarele lui înghețate. Lăsând la o parte arbaleta, Alicia își scoase pumnalul dintr-o singură mișcare fluidă și-l împlântă din zbor în cel de-al treilea, care se întorsese cu fața spre ea.

Pe doi îi dăduse gata, mai rămânea unul.

Ar fi trebuit să fie ușor. Dar deodată nu mai era. Pe când Alicia își scotea cel de-al doilea pumnal, ultimul Viral se întoarse și îi dădu peste mână cu o forță care trimisese cuțitul răsucindu-se în întuneric. Înainte ca arătarea să o lovească a doua oară, Alicia se lăsă la podea și se rostogoli; când se ridică în picioare, cu alt pumnal în mână, Viralul nu mai era.

Rahat!

Își înșfăcă arbaleta de pe podea, o încărcă și țâșni afară. Unde naiba era? Doi pași iuți și Alicia se avântă pe acoperișul hambarului, aterizând cu zgomot. Scană iute împrejurimile. Nimic, nimic urmă.

Viralul fu deodată în spatele ei. O capcană, își dădu seama Alicia; trebuie să se fi ascuns, pitindu-se pe cealaltă parte a acoperișului. Două lucruri se întâmplară deodată: Alicia se răsuci pe călcâie, ațintind din instinct arbaleta, și, cu un trosnet de lemn și cu scrâșnet metalic, acoperișul cedă sub ea.

Ateriză cu fața în sus pe podeaua hambarului, Viralul prăbușindu-se peste ea. Nu mai avea arbaleta. Alicia și-ar fi scos unul dintre pumnale, însă ambele mâini îi erau ocupate în dificila încercare de a-l ține pe Viral la distanță. Arătarea se mișca la stânga, la dreapta, apoi din nou la stânga, sărindu-i cu fălcile deschise, la față, la gâtul Aliciei. O forță irezistibilă ieșind în întâmpinarea unui obiect de neclintit: cât putea s-o țină așa? Copiii în paturile lor, se gândi Alicia. Asta era Viralul. Ea, femeia care se uită din ușă la copiii care dormeau. Gândește-te la copii! își spuse Alicia, apoi rosti cu glas tare: